

สงสัยไหมว่า?
เกิดอะไรขึ้นบ้าง
...
ในแกลเลอรีแห่งนี้
ตอนที่ไม่มีใครอยู่เลย
...
กล้องคอมพิวเตอร์ตัวนี้
จะเปิดเผย
มันออกมา
EVER WONDER?
WHAT HAPPENS
IN THIS GALLERY
...
WHEN NO ONE IS
HERE AT ALL?
THIS PC CAMERA...
IT'S ABOUT
TO REVEAL IT ALL.



Recording from this Computer Camera - The Secret in the Gallery's Darkness

Dude... I can barely believe it. This gallery, the one we work in every single day, it's got some seriously messed-up secrets hidden in it... I saw it with my own eyes, man... right through this old computer camera... shivers.

The Silence That Isn't Silent

It all started Sunday night, man, around 8 PM. After the gallery attendant locked up and disappeared, this silence just swallowed every corner of the place. I was watching through the monitor, and it wasn't just regular quiet, no. It was this heavy, suffocating silence, like something was watching us the whole time.

That typewriting desk we use every day? It just sat there, dead still in the middle of the room, like some kind of altar. I saw it on the computer screen. And the music box in the corner? It seemed to reflect that invisible, suffocating feeling. You wouldn't believe it, man, but the books hanging from the ceiling? They slowly started swaying on their own. No breeze, nothing. They just swayed. It was freaky as hell! All through Monday, I sat there, watching the recordings from the computer camera. It caught some really bizarre stuff. I saw the books on the shelves slowly shift their positions, little by little, like someone was reading or searching for something. The art installations, normally so still, they seemed to whisper faintly. It wasn't the wind, man, it was like a sound coming from deep within the darkness. That sound was crystal clear in the computer's microphone recording! I watched those clips over and over, couldn't trust my own eyes.

Then in the "Editorial Room"—that's where the nightmare truly began! The bright light from the untouched computer screen spilled out into the dark room. I saw shadowy figures flitting across the walls. Files on the screen scrolled slowly on their own, like an invisible hand was meticulously searching for something. The mouse just sat there, but the cursor on the screen? It moved by itself! Drawing strange lines, like something was slithering across. The flickering screen light made the shadows of everything in the room twist and distort, as if they came to life! Man, that computer camera caught all of it! I sat there watching, trembling.

วันอังคาร การปรากฏตัว... และเกมที่กำลังจะเริ่ม

พอเช้าวันอังคาร บรรยากาศมันยิ่งหนักขึ้นครับพี่ กล้องหน้าจอคอมจับเสียงแปลกๆ ได้อีก เสียงเบาๆ ที่เราไม่เคยได้ยินมาก่อน เสียงของอะไรบางอย่างกำลังคืบคลานมาจากมุมมืดของห้อง เสียงกระซิบเรียกชื่อใครบางคนเบาๆ เหมือนมันจะลากเราลงไปในความมืดด้วยกัน

งานจิ๋ววางคิอปะที่เคย์เป็นระเบียบ มันจะไปหมดเลยครับพี่ เหมือนถูกอะไรบางอย่างปิดทั้งด้วยความโกรธ กล้องเพลงก็ส่งเสียงดนตรีแผ่วๆ ขึ้นมาเอง ไม่มีใครไปเปิดมันเลยนะพี่ มันเป็นตัว้องที่เราไม่เคยได้ยิน เหมือนเพลงกล่อมเด็กที่กลายเป็นเพลงหลอนๆ หนังสือที่ห้อยอยู่ บางหน้ามันลิกซาลไปเองด้วยนะพี่ เศษกระดาษพลางพื้นเหมือนหยดเลือดที่แห้งกรัง ส่วน หนังสือที่ตั้งอยู่บนชั้น บางเล่มมันก็ล้มลงมาเองเฉยเลย! เหยยให้เห็นช่องว่างดำมืดด้านหลัง... เหมือนมันกำลังจ้องมองเราอยู่ ผมเห็นทุกอย่างผ่านกล้องหน้าจอคอมชัดเจนเลยพี่ แล้วใน "ห้อง Editorial Room" นั่นแหละครับพี่ ทุกอย่างมันก็ชัดเจนขึ้น Printer มันไม่ได้พิมพ์รูปที่เราเคยเซฟไว้แล้วนะพี่ แก้วกาแฟที่วางอยู่บนโต๊ะมีรอยนิ้วมือแห้งๆ รอยนิ้วมือนี่ไม่ใช่ของคน เก้าอี้มันก็หมุนช้าๆ ของมันเอง เหมือนมีใครบางคนกำลังนั่งอยู่บนนั้น จ้องมองมาที่กล้องหน้าจอคอม!

คอมพิวเตอร์ก็เหมือนกันครับพี่ หน้าจอมันไม่ได้แสดงโปรแกรมปกติ แต่มันเป็นหน้าต่างกระดาษเปล่าๆ ในโปรแกรมพิมพ์งาน แล้วก็มีประโยคเดียวค้อยๆ พิมพ์ขึ้นมาทีละตัวอักษร... ช้าๆ... ชัดเจน... เหมือนใครบางคนกำลังสะกดคำด้วยความยากลำบาก... หรือกำลังสื่อสารบางอย่างที่เกินกว่าที่เราจะเข้าใจ... ผมเห็นมันพิมพ์ออกมาทีละตัวอักษรทีละหน้าต่อ! ปรี๊ดหน้าหนังสือตก... ทิชชู่กระตักตา!

กลางดึกคืนวันอังคาร ความเร่ยกก็กลับมาอีกครั้ง ทุกอย่างดูเหมือนจะกลับไปเป็นเหมือนเดิม ไม่มีเสียงอะไรผิดปกติ... หรืออาจจะไม่มีเสียงที่เราได้ยินอีกแล้วก็ได้... มันนิ่งแข็งทื่ออยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ที่บ้าน... ไม่กล้ากระตักตัว ผมเคยคิดว่าทุกอย่างมันจะจบแล้วนะพี่... ผมคิดผิด! ภาพสุดท้ายที่ผมเห็นจากกล้องหน้าจอคอม... ก่อนที่สัญญาณมันจะตัดไป... คือภาพของ หน้าจอคอมพิวเตอร์ในห้อง Editorial Room... มืออะไรบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่บนนั้น... แล้วไอ้เครื่อง Printer ตัวดี... มันก็พิมพ์ภาพอะไรบางอย่างออกมา... ช้าๆ... แล้วมันก็หยุดนิ่งไปพว้า... คืนนี้... มันจะพิมพ์อะไรออกมาอีกไหมครับ?

บันทึกจากกล้องหน้าจอคอมพิวเตอร์นี้ - ความลับในความมืดที่แกลเลอรี

พี่ครับ... ผมเห็นแทบไม่อยากจะเชื่อว่าแกลเลอรีที่เราทำงานอยู่ทุกวัน มันจะมีความลับหลอนๆ ซ่อนอยู่แบบนี้... ผมเห็นมันกับตาเลยนะพี่... ผ่านไอ้กล้องหน้าจอคอมพิวเตอร์เนี่ยแหละ... บร้อออ!

ความเร่ยกที่ไม่ได้เร่ยก

เรื่องมันเริ่มคืนวันอาทิตย์ครับพี่ ประมาณสองทุ่มกว่าๆ หลังจากทัศนศึกษาแกลเลอรีลึกลับประตูปะ ความเร่ยกก็เข้ามาครอบงำทุกซอกทุกมุมของพื้นที่ ผมมองผ่านจอคอมนะพี่ มันไม่ใช่ความเร่ยกธรรมดาละนะ แต่มันคือความเร่ยกที่กดดัน เหมือนมืออะไรบางอย่างกำลังจ้องมองเราอยู่ตลอดเวลา

ได้ะพิมพ์งานที่เราใช้กันอยู่ทุกวัน มันตั้งน๊อยกลางห้อง เหมือนแท่นบูชาอะไรสักอย่าง ผมเห็นมันผ่านจอคอม ส่วนกล้องเพลงที่อยู่มุมห้องก็ดูเหมือนจะสะท้อนความรู้สึกอึดอัดที่มองไม่เห็น พี่เชื่อไหมว่า หนังสือที่ห้อยอยู่จากเพดาน มันค้อยๆ แกว่งไกวช้าๆ เองนะ ไม่มีลมพัดเลย แต่มันแกว่งเอง! ไคร่หลอนเลยพี่!

ตลอดทั้งวันจันทร์ ผมนั่งจ้องบันทึกจากกล้องหน้าจอครับพี่ มันจับภาพแปลกๆ ไว้ได้ ผมเห็น หนังสือที่ตั้งอยู่บนชั้น มันค้อยๆ เลื่อนต่ำแหน่งไปเองทีละนิด เหมือนมีใครบางคนกำลังอ่าน หรือคนหาอะไรบางอย่าง งานจิ๋ววางคิอปะที่ปกติมันนิ่งๆ นะพี่ แต่วินาทีนั้น เหมือนมีเสียงกระซิบแผ่วๆ ออกมาด้วย เสียงมันไม่ใช่เสียงลมนะพี่ แต่มันเหมือนเสียงที่มาจากที่ลึกๆ ของความมืด เสียงนั้นมันดังชัดเจนมากในบันทึกเสียงจากไมโครโฟนของคอมพิวเตอร์! ผมดูภาพพวกนั้นเข้าไปซ้ำๆ ไม่กล้าเชื่อสายตาตัวเองเลย

แล้วใน "ห้อง Editorial Room" นั่นแหละครับพี่ จุดเริ่มต้นของมันร้ายมันอยู่ที่นี่! แสงจากหน้าจอคอมที่เปลวทิ้งไว้มันสาบสอไปทั่วห้องมืดๆ ผมเห็นเงาอะไรก็ไม่รู้วิ่งไปวิ่งมาบนผนัง ฟ้าโถงบางหน้าจอกก็เลื่อนไปมาเองช้าๆ เหมือนมีมือที่มองไม่เห็นกำลังค้นหาอะไรบางอย่าง เมาสิกว่ามันจิงๆ ของมันนะพี่ แต่เครื่องเซิร์ฟเวอร์หาอะไร มันขยับเอง! ลากเส้นแปลกๆ เติมหรือลบของอะไรบางอย่างกำลังเฉยผ่าน แสงรบกวนจากหน้าจอก็ทำให้เงามันบิดเบี้ยวไปหมด ดูเหมือนมันมีชีวิตขึ้นมาเลย พี่คิดสิ! ไอ้กล้องหน้าจอคอมมันจับภาพพวกนี้ไว้ได้หมดเลยนะ! ผมนั่งดูภาพพวกนั้นไป ตัวสั่นไป

Tuesday: The Appearance... And the Game About to Begin

When Tuesday rolled around, the atmosphere just got heavier, man. The computer camera caught more strange sounds. A faint sound, something barely perceptible, crawling from the darkest corner of the room. A soft whisper calling someone's name, like it was trying to drag you into the darkness with it.

The art installations that were normally so orderly? They were messed up, man. Like something had furiously swept them aside. The music box started playing a faint tune on its own, nobody touched it! It was a melody I didn't recognize, like a lullaby that had turned into a chilling, haunted song. Some of the hanging books had pages torn out, just lying on the floor like dried drops of blood. And the books on the shelves? Some of them just fell over by themselves! Revealing dark, empty spaces behind them... like they were staring back. I saw it all clearly through the computer camera, dude.

And then, in the "Editorial Room"—that's when everything became clear. The Printer wasn't printing the pictures we had saved anymore. The coffee mug on the desk had dry fingerprints on it, fingerprints that weren't human. The chair slowly spun on its own, like someone was sitting there, staring right into the computer camera! The computer itself was messed up too, man. The screen wasn't showing its usual programs. It was a blank word processing document. And then, a single sentence slowly started typing itself out, letter by letter... slow... clear... like someone was struggling to spell out words... or trying to communicate something beyond our understanding... I saw it typing right before my eyes!

Late Tuesday night, the silence returned. Everything seemed to go back to normal. No unusual sounds... or maybe there were no sounds for me to hear anymore... I sat there, frozen in front of my computer at home... I couldn't move. I thought it was all over, man... I was wrong! The last image I saw from that computer camera... before the signal cut out... was of the computer screen in the Editorial Room... Something was moving on it... And that damn Printer... it printed something out... slowly... then it just stopped.

What do you think, dude... What's it going to print tonight?